



Arrest

nr. 114 405 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 12 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juli 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2012 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 september 2013.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. BORMANS *loco* advocaat B. D'HAENE en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juli 2012 (bijlage 21). Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): V.

Nationaliteit: Kroaat

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie indien het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd (...)

Uit het samenwoonstverslag dd 13.02.2012 opgesteld door de politie van Turnhout en dit na herhaaldelijke controles dd 21.01.12, 22.01.12, 23.01.12, 27.01.12, 31.01.12, 09.02.12, blijkt het volgende: '(...) Uit nazicht blijkt dat M., V. is ingeschreven in de(...). Geen van beide werd aangetroffen'. Uit het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoonst, die op 04.08.2010 werd afgesloten, in onderlinge overeenstemming te Turnhout werd stopgezet op 24.10.2011. Uit het rijksregister blijkt verder dat betrokkene, sinds 24.10.2011, op een ander adres staat ingeschreven dan zijn partner. Bijgevolg blijkt uit de bovenstaande gegevens dat betrokkene en zijn partner iets minder dan één jaar hebben samengeleefd en dat er geen sprake meer is van samenwoonst noch van een gezinscel tussen beide.

Op 30.04.2012 werd een document aan betrokkene betekend waarin hij werd uitgenodigd bewijzen voor te leggen die onze diensten toelaten de situatie van betrokkene in België te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft verscheidene documenten voorgelegd:

- Uit het voorgelegde medisch attest blijkt dat betrokkene in goede gezondheid is en dat hij in staat is om te reizen. Bijgevolg zijn er geen medische redenen die betrokkene zouden beletten om terug te keren naar zijn land van herkomst.

- Hoewel betrokkene aantoont niet ten laste te zijn van het OCMW, blijkt dat hij reeds sinds april 2011 een werkloosheidsuitkering ontvangt en dit ondanks het feit dat hij ook een arbeidscontract van onbepaalde duur dd 31.01.2011 voorlegt. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat dat betrokkene slechts een aantal dagen per maand tewerkgesteld is.

- Verder wordt door betrokkene nog een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en een attest van aansluiting mutualiteit voorgelegd. Het feit dat betrokkene deze basiscursus heeft gevolgd en aangesloten is bij de mutualiteit, rechtvaardigen op zich geen verder verblijf in het Rijk. Bovendien blijkt uit de stempels in het paspoort van betrokkene, dat hij nog op geregelde tijdstippen reist naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg kan gesteld worden dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn familie in Kroatië.

Gelet op de jonge leeftijd van betrokkene en gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1, 4° van toepassing is op de betrokkene, dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt en dat de betrokkene nog voldoende bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Bijgevolg wordt het verblijf van betrokkene ingetrokken en wordt hem een bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

(...).”

2. Over de gegrondheid

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 23 juli 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt daarenboven niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Het betoog van de verzoekende partij betreft in hoofdzaak het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak, die de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij immers niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, hetgeen in casu niet het geval lijkt. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling of de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, volstaat niet om tot vernietiging van de bestreden beslissing te leiden.

De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de (formele) motiveringsplicht, dan wel dat er sprake zou zijn van een “dwaling der feiten”. Een schending van “het motiveringsbeginsel” en de “Wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” wordt niet aangetoond. “

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 oktober 2013 staat het volgende vermeld: *“De verzoekende partij verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing en stelt vast dat geen rekening werd gehouden met haar actuele situatie, zij beroept zich op het redelijkheidsbeginsel, zij is nog steeds tewerkgesteld en toont aan dat zij economisch, sociaal en cultureel kan integreren. Zij heeft momenteel geen werk ten gevolge van de economische crisis, maar wel voldoende bestaansmiddelen. Zij stelt dat er een schending is van de motiveringsplicht.”*

Vooreerst wordt erop gewezen dat waar de verzoekende partij ter terechtzitting de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, stelt dat zij nog steeds tewerkgesteld is, aangeeft dat zij zich economisch, sociaal en cultureel kan integreren en dat zij voldoende bestaansmiddelen heeft dit nieuwe middelen zijn. In dit verband wordt erop gewezen dat als partijen nieuwe middelen opwerpen, ook indien deze de openbare orde raken, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij deze middelen niet in het verzoekschrift had kunnen aanvoeren.

Voorts wijst de Raad erop dat in de beschikking van 26 augustus 2013 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom er geen schending van de motiveringplicht weerhouden kon worden. Het is duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maken dat zij het niet eens is met de beschikking, maar ter terechtzitting opnieuw de schending van de motiveringsplicht wordt aangehaald, terwijl in de beschikking hieromtrent uitvoering gemotiveerd werd en de verzoekende partij de argumenten van de beschikking niet weerlegt, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET